

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8527/2022
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Мирослав Биљанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради измене висине ренте, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 157/2022 од 23.03.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 157/2022 од 23.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 157/2022 од 23.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 969/19 од 23.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изостале зараде за период од 01.03.2019. године до 30.06.2019. године исплати укупно 18.001,56 динара, у појединачно опредељеним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да се мења пресуда Основног суда у Нишу П 3900/2015 од 12.09.2016. године у погледу износа месечне ренте, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име ренте исплаћује месечно 11.564,94 динара, сваког првог до петог у месецу, за претходни месец, почев од 01.07.2019. године па убудуће, док за то постоје законски услови. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 78.120,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 157/2022 од 23.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је захтев за накнаду штете у виду повећања висине ренте досуђене ранијом пресудом, а нижестепеним пресудама је одлучено усвајањем тужбеног захтева тако што је тужиоцу досуђена материјална штета због изгубљене зараде за период од 01.03.2019. године до 30.06.2019. године и месечна рента почев од 01.07.2019. године па убудуће, док за то постоје законски услови. По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер је одлука о основаности тужбеног захтева у складу са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права – члана 155., 188. став 2. и 196. Закона о облигационим односа, као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Осим тога, тужена у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 29. ЗПП, ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора рачуна се по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.02.2019. године. Вредност предмета спора представља збир износа од 18.001,56 динара на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде и будуће ренте у месечном износу од 11.564,94 динара (збир давања за време од пет година износи 693.896,40 динара), што чини износ од 711.897,96 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то применом члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић